

Wednesday, September 20, 2006

Tonläget

Jag funderar mycket på mitt tonläge. De flesta uppfattar det säkert som för högt, flyr bloggen och kommer inte igen. Och det medges, det är inte svenskt att hetsa upp sig, oavsett vad som händer. Om USA ser ut att testa laservapen på civila, eller testar att sända enorma energimängder varsomhelst, vilket givetvis är ett vapen, och diverse andra vapen för att styra människor, då måste man som svensk prata om detta i lågmäld ton. För att inte stöta bort någon.

Man bör också tala lågmäلت och belevat - inte hetsa upp sig - över att tortyr legaliseras och diktatur införs i USA eller att regimkritiker i väst kallas terroristkramare, fast terrorn är finansierad från väst - se Karl Schwarz: 9/11 is a nonpartisan issue. (Som republikansk politiker fann Karl Schwarz amerikanska namn bakom finansieringen av terrorattackerna i USA den 11 september 2001.) Eller den falskflaggade terrorn i Londons tunnelbana den 7 juli 2005. Eller den falskflaggade terrorn den 19 april 1995 i Oklahoma City. Eller FBI:s bombning av WTC 1993. Eller någon av alla de andra trådarna tillbaka till Brittiska, Amerikanska och Israeliska underrättelseelement tillsammans med Muslimiska "patsies".

Inte heller bör man bli upprörd av att olika fraktioner av allt att döma bekrigar varandra i USA, och att svensk press låtsas som att kritik mot offentlig verklighet är "vildsint", etc. Se även för detta "Desinformera mera" om hur de bär sig åt. Och se en artikel som berättar vad som pågår, men som av allt att döma därför refuserats av i tur och ordning SvD Brännpunkt, DN Debatt, DN Kultur, DN Kulturdebatt, Aftonbladet och Expressen, innan en mindre tidning förbarmade sig.

Fast när man presenterar det så här är det kanske inte så konstigt att de för oss bakom ljuset? Troligen har många journalister "för rikets säkerhets skull" ombetts att inte rapportera på ett sätt så att människor begriper hur världen Egentligen ser ut.

Hmm.

Jag kanske är en säkerhetsrisk. Sanningen farlig. Måste till varje pris gömmas. Istället fokusera på yta, utseende, mode, o.s.v.. Men varför läser man allt oftare om gäng som har ihjäl någon stackare? Eller är det bara jag som inbillar mig? Jag tänker att allt hänger ihop. Om man hycklar och inte står emot våld, då bubblar våldet fram hos en del av dem som är omedvetna. Det är kanske inte jag utan ljugmedia som är en säkerhetsrisk? Se min maillistvän Jan-Olof Rönns webbsida "Hur ser verkligheten ut?" varifrån jag lånat denna illustration, som vill illustrera att inget är som det ser ut (medierna utelämnar och vinklar saker så de låter tvärtom mot vad de är - kanske de själva tror på det):

Är det OK att ifrågasättande medborgares heder ifrågasätts, att misstankar reses om att de är agenter för främmande makt eller att de kallas historierevisionister, rättshaverister, konspirationsteoretiker, privatspanare o.s.v.?

Och hur gör man, när man censureras, när det man envisas med att försöka lyfta fram hela tiden tystas ned, för att inte själv hemfalla till att misstänkliggöra motiven hos dem som mobbar?

Jag blev upprörd över hur insinuant Johan Dahlbäck attackerade Maj Wechseltmann i G-P den 16/9 med anledning av en notis av henne i DN 15/9 där hon tydligen hade hävdad att man inte alls är någon tokig konspirationsteoretiker om man ifrågasätter "den officiella versionen av 11/9-katastrofen". Dahlbäck/G-P hade inlett med rubriken "Det är dags att utreda Maj Wechseltmann", och bl.a. skrivit att "Det är dags att ifrågasätta den officiella versionen av den påstådda dokumentärfilmaren Maj Wechseltmann. En enskild debattör kan väl inte på egen hand hitta på så många underligheter? Någon hemlig organisation måste förse henne med vilseledande desinformation. Det kan väl vara frimurare, utomjordingar eller - som vanligt - den israeliska säkerhetstjänsten. Privatspanare, saken måste utredas."

I ett fritt land sänder man inte oliktankare till Sibirien, men effekten om ovanstående mobbing lyckas är densamma: Marginalisering och att ingen vågar tänka fel, mobbaren och alla som så att säga står i ringen ser till det. Därför tänker jag själv att det är oerhört viktigt att göra motstånd. Jag är rädd att jag själv gick lite långt i mitt svar till mobbaren Johan Dahlbäck, jag skrev ett mail "Utredande privatspanare anmäler sig! Hej Johan. Jag har hittat KÄLLAN!", där jag berättade om olika förrädare mot SAKEN - jag vet, jag var oerhört insinuant mot Dahlbäck, som om han var direkt avlönad av CIA för att hålla koll på oliktankare och undertrycka sanningen. Jag skrev saker som att "Denna information

får givetvis inte avslöjas. Detta måste UNDERTRYCKAS!!!! Det FÅR ****INTE** KOMMA FRAM!!!!** efter att ha berättat vad "opportunistiska republikanska och demokratiska politiker, som förråder våra ledare" hade sagt. (Jag nämnde Karl Schwarz, som alltså funnit amerikanska namn bakom finansieringen av terrorattackerna, och Paul Craig Roberts, assistent till Ronald Reagans finansminister i Reagan-administrationen, som bl.a. säger att "Regeringen har otaliga konspirationsteorier, men bara personer som ifrågasätter dessa förlöjligas för "att de har en konspirationsteori"'.)

Det är väl inte helt lyckat att själv vara insinuant när man angriper en annan för detta beteende. Fast jag slår underifrån. Dahlbäck ovanifrån, från den maktposition G-P gett honom. Där ligger en skillnad. (Jag gratulerade t.o.m. honom och tidningen för att ärorikt offra tidningens trovärdighet för att försvara SAKEN mot den smutsiga sanningen.)

Om nu ljugmedia instruerats att tysta ned detta, ska man ha förståelse för det, inte "gunga båten"? För om man tydligt visar att ljugmedia är ljugmedia, då upphör medborgarna helt naturligt att lita på dessa media. I Sovjetunionen ledde detta till samhällets sönderfall, när man slutade tro på Pravda ("Sanningen"). Har vi som vet att den verkliga sanningen egentligen oftast är tvärtom, något ansvar mot det samhälle och de media vi vet bedrar oss, att upprätthålla dess lögn? Eller är det vårt ansvar att säga det vi vet är sant?

Jag tänker att varje lögn av betydelse avslöjas förr eller senare. Ju längre tiden går, ju mer intrasslade blir lögnerna, ju större dess konsekvenser, och ju värre blir det. Det har gått fem år sedan 11 september attackerna i USA och media upprätthåller fortfarande den myt ledarna talade om för oss att vi måste tro på, "or else". (Vilket också det är ren "mobbing".) Det är dags att sluta tro på lögnerna. Att öppna ögonen. Men hur väljer man rätt tonläge när man berättar om gärningar fullt i klass med dem begångna av nazi-tysklands krigsförbrytare? Om vi ska vara förlåtande, då måste vi samtidigt förlåta nazi-tysklands krigsförbrytare och alla andra av den kalibern. Och på ett sätt är det kanske just vad vi måste göra. Inte dela upp i dom och vi, utan se att vi alla är ett, och FÖRSTÅ.

Men så vacklar jag. Det verkar ju inte som om människor vill veta av hur det egentligen är... Och om de inte vill veta, är det då rätt av mig och andra att punktera lögnerna? Fast samtidigt är jag genom mina personliga erfarenheter under min uppväxt närmast programmerad att regera mot mobbing. Och det som sker mot människors förnuft och sunda tänkande är mobbing. När ljugmedia vägrar trycka viktiga sanningar om vår verklighet som därför istället trycks i tidningar där de läses av några hundra personer, då är det mobbing mot dem som manipulerats att tro att media söker sanningen. Denna manipulation börjar redan i skolan, i läroplanen, i läroböckerna, i proven där man ska svara i enlighet med manipulationen. BARNEN HAR INTE VALT att man ska ljuga för dem. Lärarna vet inte ens själva om att de ljuger, de är också manipulerade. Men ljugmedia vet. Eller borde veta. För det är de som väljer bort den verklighet vi inte ska veta. Det är mobbing, och jag avskyr det.

Antagligen är det för att det är så starkt kopplat till mina känslor, som jag reagerar så relativt oförsonligt, ganska ofta.

Hmm. Jag har uppenbarligen en hel del att lära, av detta. Men det har vi nog alla. Min vän Mikael Wälivaara i Kivik skriver så här på sin blogg: "Du har vaknat och somnat om under hundratals inkarnationer. Du har dödat, dödats, styrt och blivit styrd under hundratals år. Nu är det snart dags för dig att visa vad du lärt dig. Kan du känna igen en konspiration när den grinar dig i ansiktet? Läs bloggen och lyssna på mina podcasts, så minns du säkert varför du föddes just här och nu." Kanske är det så det är. (Förresten gillar jag skarpt just Mikael's mjuka tonläge, han kanske inte har samma bagage som jag i just det avseendet...)

Nu såg jag att Mikael Wälivaara avslöjat desinformation med statistik i SvD

Se SvD citerar okända siffror: Bush populärare igen. (Allt är relativt...). Det påminner mig om Orwell i 1984 om tacksamhetsdemonstrationer för Storebror när chokladransonen sades ha höjts till 20 gram den ena dagen efter att dagen innan ha sänkts från 30 till 20 gram - hur verklighetskontroll med en oändlig rad segrar över ens eget minne fungerar. Jag tror jag tar och citerar ganska omfattande ur mitt exemplar...

George Orwell 1984 : Storebror ser dig

Krig är fred
Okunnighet är styrka
Frihet är slaveri

George Orwell hette egentligen Eric Arthur Blair - ej släkt med Tony Blair - och han skrev 1984 och Djurfarmen döende i TBC. Dessa verk är hans intellektuella arv, och det är sannerligen inget dåligt arv. Böckerna ger all nödvändig insikt för att förstå hela 1900-talets politiska manipulationer, och även de vi har sett på 2000-talet hittills. Men inte bara politiska manipulationer. De är lika gångbara på alla typer av auktoritära system.

Mitt nuvarande exemplar av "1984" köpte jag i ett antikvariat. Det är tryckt 1983 och på framsidan står det bl a KRIG ÅR FRED, OKUNNIGHET ÅR STYRKA, FRIHET ÅR SLAVERI. Detta är också vad det enligt sidan 7 och sidan 24, i boken står på Sanningsministeriets fasad.

På sidan 29 i mitt exemplar står det att ``Om partiet kunde peka på det förflutna och säga att den eller den händelsen aldrig hade hänt - det var onekligen fruktansvärdare än enbart tortyr och död." Eller för att citera Joe Klines, Executive Producer på FOX News at 10 i USA, som i en intervju med ett illmarigt flin säger ``Om det händer men du inte hör talas om det, hände det verkligen?" ("If it happens but you don't hear about it, did it happen?"). (Från filmen "Orwell Rolls in His Grave" av Robert Kane Pappas.)

Den politiska motsvarigheten är givetvis omskrivningen av orsakerna till olika krig, etc. Om man inte har hört talas om att JFK var ett insider - job, var det då det? Om man inte har förstätt att WTC var ett insider - job, var det då det? O s v.

Lite om hur man tänker bort eventuella föreställningar om någon slags objektiv/oberoende "verklighet": ``Det som var sant nu var sant från evighet till evighet. Det var mycket enkelt. Allt som behövdes var en oändlig rad segrar över ens eget minne. "Verklighetskontroll", kallades det; eller på nyspråk, "dubbeltänkande". . . . Hans tankar gled tillbaka till dubbeltänkandets labyrintiska värld. Att veta och icke veta; att känna till den hela och fullständiga sanningen medan man sade omsorgsfullt konstruerade lögner; att samtidigt ha två uppfattningar som utplånade varandra; att veta att de var motsägande och tro på båda; att använda logik mot logik; att avvisa moral och samtidigt göra anspråk på den; att tro att demokrati var omöjlig och att partiet var demokratins väktare; att glömma det som måste glömmas och återkalla det i minnet i de ögonblick när det behövdes för att sedan åter genast glömma det igen, och framför allt att tillämpa samma procedur på proceduren som sådan. Detta var den sublimes höjdpunkten: att medvetet framkalla okunskap och sedan i sin tur bli omedveten om den hypnos som just hade utförts. Till och med för att förstå ordet "dubbeltänkande" måste man använda dubbeltänkandet." (sidan 30, George Orwell - 1984.) Steven Biko: ``The most powerful weapon in the hands of the oppressor is the mind of the oppressed... "Förvisso!`` Parsons var kollega till Winston på sanningsministeriet. Han var en korpulent men rörlig man med en paralyserande dumhet och en imbecill entusiasm - en av dessa blint auktoritetstroende, hängivna arbetsmyror på vilka partiets stabilitet berodde rent av mer än på tankepolisen." (sidan 20, George Orwell - 1984.) En av sanningsministeriets avdelningar sysslar med att minska antalet ord och deras associationsomfång, för att därigenom minska antalet möjliga tankar för att till sist tankebrott ska bli omöjliga. Jag citerar ett stycke: ``Till slut ska vi göra tankebrott bokstavligt talat omöjliga, därför att det inte kommer att finnas några ord för att uttrycka det. . . . Redan nu är naturligtvis tankebrott omotiverade och oförlåtliga. Det är bara en fråga om självdisciplin, verklighetskontroll. . . . Hur kan man ha en sådan paroll som "Frihet är slaveri" när begreppet frihet är avsatt? Hela tankeklimatet blir ett annat. Det är i själva verket ingen tanke sådan vi nu uppfattar den. Renlärighet betyder att inte tänka, att inte behöva tänka. Renlärighet är brist på medvetande. Endera dagen kommer Syme att vara vaporiserad, tänkte Winston. Det var han plötsligt alldeles säker på. Han är för intelligent. Han ser saker för klart och talar för tydligt. Partiet tycker inte om sådana människor. Endera dagen försvinner han. Det står skrivet på hans ansikte." (sidorna 42-23, George Orwell - 1984.) Det ovanstående innehåller några olika saker. Dels att kunna tänka fel. Sedan detta med verklighetskontroll. Slutligen detta med att renlärighet betyder att inte tänka och att intelligens är dåligt. Jag får ibland kommentarer på min blogg om att man inget bevisar med många ord. Antagligen betyder det att den som bara gör, utan förklaring, har mest rätt. Som våra kära ledare, som håller oss okunniga om vad som EGENTLIGEN pågår.

På sidan 44 handlar det om att inte formulera, inte förstå, i beskrivningen av Syme: ``Syme kommer med all säkerhet att bli vaporiserad, tänkte Winston åter. Han tänkte det med en viss ledsnad, trots att han visste att Syme föraktade honom och i viss mån tyckte illa om honom och var i fullt stånd att ange honom som tankeförbrytare om han fick någon förevändning. Det var något mystiskt fel med Syme. Det var något han saknade: försiktighet, tyst förbehåll, räddningsplaner dumhet. Men man kunde inte säga att han brast i renlärighet. Han trodde på engsocs principer [det styrande partiet], han vördade Storebror, han gladdes över segrarna, han hatade kättare helt och fullt, ja, med en hetsig iver och sakkunskap som vanliga partimedlemmar inte kunde tävla med. Men det fanns alltid omkring honom en viss atmosfär av vanvördnad." (sidan 44, George Orwell - 1984.) ``Nitälskan var inte tillräcklig. Renlärighet var detsamma som omedvetenhet." (sidan 45, George Orwell - 1984.) Syme ovan motsvarar de intellektuella som vet om problemen men som med dubbeltänkande ändå förmår tro på den officiella versionen.

Detta som följer beskriver olika sorters sätt att förhålla sig till falsarierna, från det (avsiktligt?) dumma sättet till det intellektuella sättet: ``Det visade sig att det till och med hade förekommit tacksamhetsdemonstrationer för Storebror för att han hade höjt chokladransonen till 20 gram i veckan. Och senast dagen förut, mindes han, hade det meddelats att ransonen skulle sänkas till 20 gram i veckan. Var det möjligt att de kunde svälja detta efter bara tjugofyra timmar? Ja, de svalde det. Parsons svalde det lätt, dum som ett djur. Varelser utan ögon vid det andra bordet svalde det fanatiskt, passionerat, med en vild önskan att spåra upp, ange och vaporisera var och en som tillät sig antyda att ransonen förra veckan hade varit trettio gram. Även Syme svalde det, fastän på ett mer invecklat sätt och med hjälp av

dubbeltänkande. Var han, Winston, då den ende som hade ett minne?" (sidan 47, George Orwell - 1984.) Om manipulation: "Till sist skulle partiet förkunna att två gånger två var fem och man skulle nödgas tro det. Det låg i sakens natur att det förr eller senare skulle ske; det var en logisk följd av partiets ställning. Dess ideologi var ett tyst förnekande inte bara av erfarenhetens värde utan av själva existensen av en yttre verklighet. Det mest kätterska av allt var sunt förnuft. Och det hemska var inte att de kunde döda en för att man tänkte annorlunda, utan att de kunde ha rätt. Ty hur visste man egentligen att två och två är fyra? Eller att tyngdlagen verkar? Eller att det förflutna är oföränderligt? Om både det förflutna och yttervärlden endast existerar i ens medvetande och ens medvetande kan kontrolleras - hur blir det då? . . . Partiet befallde en att avvisa sina egna ögons och örons vittnesbörd. Det var den stora, avgörande befallningen. Hans mod sjönk när han tänkte på den överväldigande makt som stod emot honom, den lätthet varmed partiets intellektuella kunde krossa honom i en debatt, deras subtila argument som han inte skulle förstå, ännu mindre kunna besvara. Och ändå hade han rätt! De hade fel och han hade rätt. Det självklara, det naiva och det sanna måste försvaras. Truismer är sanna, det måste man hålla fast vid. Den solida världen existerar, dess lagar förändras inte. Sten är hård, vatten är vått, föremål som släpps faller mot jordens medelpunkt. . . . "Frihet är friheten att säga att två gånger två är fyra. Om detta medges, följer allt det andra efteråt." (sidorna 63-64, George Orwell - 1984.) Hur Intelligentsian kan fungera: "I egenskap av administrator måste en medlem av inre partiet ha klart för sig att den och den krigsnyheten är osann; han kan till och med veta att hela kriget är ett falsarium och antingen inte pågår eller förs för helt andra syften än de tillkännagivna, men en sådan kunskap neutraliseras lätt genom dubbeltänkandets teknik. . . . För alla medlemmar av det inre partiet är denna kommande seger en trossats." (sidorna 147-148, George Orwell - 1984.) Och: "Det första och enklaste stadiet av denna disciplin, som kan inläras även av små barn, kallas på nyspråk för 'brottbroms'. Därmed menas förmågan att rent instinktivt hejda sig vid tröskeln till en farlig tanke, att inte uppfatta analogier, att inte förstå logiska misstag, att missuppfatta de enklaste argument om de är skadliga för engsoc [det styrande partiet], att tråkas ut eller stötas bort av tankegångar som möjligen kan leda i kättersk riktning. 'Brottbroms' betyder kort sagt skyddande dumhet. Men det räcker inte med dumhet. Tvärtom kräver renlärighet i fullständig bemärkelse en lika fullständig kontroll över själprocesserna som ormmänniskan har över sin kropp." (sidan 162, George Orwell - 1984.) Jag känner på mig att flertalet engångsbesökare hit till bloggen har en välfungerande "brottbroms" . . . Och om fakta säger annorlunda måste fakta ändras. På detta sätt undergår historien en kontinuerlig omarbetning." (sidan 163, George Orwell - 1984.) Vidare: "Dubbeltänkande' är förmågan att behålla två motsägande uppfattningar samtidigt och acceptera båda. Partiets intellektuelle vet i vilken riktning hans minne måste förändras, han vet alltså att han bedrar verkligheten, men genom tillämpning av dubbeltänkande övertygar han sig om att verkligheten inte våldförs. Denna process måste vara medveten om den skall kunna utföras med tillräcklig precision, men samtidigt omedveten för att man skall vara fri från känslan av falskhet och skuld. 'Dubbeltänkande' är en kärnpunkt i engsoc eftersom det viktiga för partiet är att avsiktligt föra bakom ljuset utan någon försvagning av den målmedvetenhet som bygger på fullständig ärlighet. Att kunna säga avsiktliga lögnar och på allvar tro på dem, att glömma alla fakta som har blivit obekväma och åter dra upp dem ur glömskan precis så länge som behövs för att förneka existensen av en objektiv verklighet och hela tiden ta hänsyn till den verklighet man förnekar - allt detta är en ofrånkomlig förutsättning. Till och med för att använda ordet 'dubbeltänkande' krävs att man praktiserar 'dubbeltänkande'. Ty genom användningen av ordet erkänner man att man mixtrar med verkligheten, genom ett nytt 'dubbeltänkande' utplånar man detta vetande och så vidare i det oändliga med lögnen alltid ett steg före sanningen. Till slut är det med hjälp av dubbeltänkande som partiet har fått - och av allt att döma kommer att ha i tusentals år framåt - förmågan att hejda historiens lopp." (sidan 164-165, George Orwell - 1984. Ändringar trogna det engelska originalet relativt mitt svenska exemplar: Citatet ovan börjar nu uttryckligen med ordet "Dubbeltänkande" snarare än med "Det". Meningen som börjar "Till och med" är rättad då den i felöversättning var obegriplig.) Hur vi fångas av våra egna verklighetsförfalskningar: "De inom vårt samhälle som har bäst kännedom om vad som händer är också de som har svårast att se världen sådan den är." (sidan 165, George Orwell - 1984.) På sidan 157 i boken 1984 beskrivs en brutalisering av samhället och minskande tolerans som vi måste gå till vår egen tid för att börja finna motsvarigheter till.

På sidan 159 i boken 1984 beskrivs ledarkulten.

Och här "hur allt är relativt" och hur den som ifrågasätter har fel eftersom han/hon är ensam/i minoritet: "Ni är här därför att ni har misslyckats i ödmjukhet, i självdisciplin. Ni ville inte acceptera den underkastelse som är priset för sundhet. Ni föredrog att vara en sinnesrubbad, en enmansminoritet. Endast den disciplinerade själen kan förstå verkligheten, Winston. Ni tror att verklighet är något objektivt, något yttre som existerar för sig självt. Ni tror också att verklighetens natur är självklar. När ni inbillar er se något tror ni att alla andra ser samma sak. Men jag säger er, Winston, att verklighet inte är något yttre. Verkligheten existerar i människosjälens och endast där. Inte i individens själ, för den kan begå misstag och förgås i varje fall snart, utan i partiets som är kollektiv och odödlig. Det som partiet anser vara sanning är sanning. Man kan inte se verkligheten annat än genom partiets ögon. Det är vad ni måste lära er, Winston. Det kräver en viljeansträngning, ett slags självutplånande. Ni måste ödmjuka er innan ni kan bli frisk." (sidorna 190-191, George Orwell - 1984.) Även (är detta "Create Your Own Reality" i New Age?): "Vad som helst kunde vara sant. De så kallade naturlagarna var dumheter. Tyngdlagen var dumhet. "Om jag så vill", hade O'Brien sagt, "kan jag flyta upp från golvet här som en såpbubbla". Winston tänkte igenom det. Om han tror att han flyter upp från golvet och jag samtidigt tror att jag ser honom göra det, så händer det. Plötsligt kom det för honom, liksom då en bit av ett sjunket vrak bryter

vattenytan: "Det händer inte i verkligheten. Vi inbillar oss det. Det är en hallucination." Han undertryckte ögonblickligen tanken. Felet var uppenbart. Det förutsatte att det någonstans utanför en själv fanns en "verklig" värld där det hände "verkliga" saker. Men hur kunde det finnas en sådan värld? Vad kunde vi veta om något, utom genom våra sinnen? Allting händer inom oss. Det som händer inom oss är det som verkligen händer.

Han hade ingen svårighet att avfärda felslutet och löpte ingen fara att bli offer för det. Han insåg emellertid att det aldrig borde ha dykt upp för honom. Själens borde reagera med en blind fläck så snart en farlig tanke dök upp. Processen skulle vara automatisk, instinktiv. "Brottbroms", hette det på nyspråk. Han tog itu med att öva sig i brottbroms. Han uppställde teserna: "Partiet säger att jorden är platt" och "partiet säger att is är tyngre än vatten" och övade sig i att inte märka eller förstå de argument som talade emot dem. Det var inte lätt. Det krävde stor förmåga att resonera och improvisera. Det aritmetiska problem som låg i exempelvis en sådan sats som "två gånger två är fem" låg utanför hans fattningsförmåga. Det krävde också en viss smidighet i tanken, så att man ena ögonblicket kunde utföra det finaste logiska resonemang och nästa ögonblick begå de grövsta logiska misstag utan att märka det. Dumhet var lika nödvändig som intelligens och lika svår att uppnå." (sidan 213, George Orwell - 1984.) Att hela världen har sett de fallande byggnaderna på Manhattan, och då förmodligen även WTC-7 falla utan någon påtaglig anledning, utan att hela världen skriker i kör "Kejsaren är naken!", det om något måste väl ändå vara bevis för att bortse från den objektiva verkligheten för att föredra sina förutfattade meningar! Man kan verkligen fråga sig, 'Vad är verkligt?' Inte bara Winston i "Kärleksministeriets" klor har anledning att ställa sig denna fråga....

Sedan år 1963 (Dallas, Texas) vet de verkliga makthavarna i världen att de kan komma undan med precis vadsomhelst. De vet att Orwell har rätt, man kan ena dagen sänka chokladransonen från 30 gram i veckan till 20 gram i veckan, och nästa dag kan man skryta med att man har höjt den till 20 gram i veckan, och alla tror på det eftersom alla vet att det är konspirationsteorier att tro något annat, det är "beyond the pale", ja, det är väl rentav brottsligt och i varje fall opatriotiskt. Likaväl kan man skjuta en president full av kulhål och sedan påstå att en ensam mördare gjorde det med en ensam kula, och alla tror på det eftersom alla vet att det är konspirationsteorier att tro något annat, det är "beyond the pale", ja, det är väl rentav brottsligt och i varje fall opatriotiskt. Och vad hindrar dem att ta ned ett antal olönsamma byggnader fulla med folk mitt i New York och få alla att tro att terroristerna gjorde det? Inget, eftersom alla tror på det eftersom alla vet att det är konspirationsteorier att tro något annat, det är "beyond the pale", ja, det är väl rentav brottsligt och i varje fall opatriotiskt. Winston som satt i lyckliga drömmar märkte inte att hans glas fylldes. Han varken sprang eller hurrade längre. Han var tillbaka i kärleksministeriet, allt var förlåtet, hans själ var vit som snö. Han stod på de anklagades plats, bekände allting, angav alla. Han gick bortåt den kakelklädda korridoren med en känsla av att vandra i solen och med en beväpnad vakt bakom sig. Den länge efterlängtrade kulan trängde in i hans hjärna. Han såg upp mot det väldiga ansiktet. Förtio år hade det tagit honom att lära sig vad för slags leende som doldes bakom de svarta mustascherna. O, grymma, meningslösa missförstånd! O, envisa, självvalda exil från det kärleksfulla bröstet! Två gindoftande tårar trillade utmed hans näsa. Men det var precis som det skulle, allting var som det skulle, kampen var slut. Han hade vunnit segern över sig själv. Han älskade Storebror." (sidan 227, slutorden i George Orwell - 1984.) Och äntligen: . . . kampen var slut. Han hade vunnit segern över sig själv. Han älskade Storebror." (sidan 227, slutorden i George Orwell - 1984.) Jag är rädd att jag inte är riktigt där än, men många av mina systrar och bröder i vårt land verkar vara på god väg, eller redan framme.

Så, är allt relativt, blir lögnen sann av att "alla" tror på den? Eller spelar sanningen roll? Och i så fall, för vem?

Kanske sanningen inte är viktig för alla? Har den som vill leva i sanning rätt att kräva det? Har den som vill leva i lögn rätt att kräva det? Jag har svårt för att inte kunna diskutera mina funderingar, men ett problem just med att föredra lögn är att lögnen tål inte att diskuteras - den är helt diktatorisk i det avseendet. Sanningen tål att diskuteras. Men inte lögnen. Säkert har filosofer funderat på dessa frågor - jag kan ingen filosofi. Men har lögnen om de stora sakerna överhuvudtaget något berättigande? Och som sagt, i vilket tonläge ska den ifrågasättas?....

PS: I Norge sänks nu den officiella 9/11 myten, läs Dagbladet lördag med Magasinet: Konspirasjon i ruiner av Astrid Meland, dagens datum. (Tack, Petra i nätet, för tipset (via epost).) Men etablissemang och den programmerade allmänheten slår stenhårt tillbaka, detta är en kamp om vad som är verkligt, och allvarligare än så kan det inte bli! Fast många intellektuella börjar vakna nu, och med större och större uppbackning från varandra så kan de snart kunna vända skutan. Vi får se!

Tillägg: Nu har jag läst hela den norska artikeln inkl. kommentarer (som det såg ut 14:55). I slutet fann jag listan med de 10 tyngsta invändningarna. Nr 7 var identiteten på kaparna. Nr 8 var identiteten på "Bin Laden videon". En kritiker hade som kommentar till Nr 7 att "och Elvis lever" - fast på Norska. Och en liknande dumhet till Nr 8. Något tyngre motargument såg jag inte. För den som inte känner till saken så rekommenderas en BBC intervju med en av de påstådda kaparna där han både hävdar sin oskuld och att han fortfarande lever, se BBC News Sunday, 23 September, 2001, 12:30 GMT 13:30 UK: Hijack 'suspects' alive and well. Googla även för fler namn och fler levande så kallade kapare: "alive and well" "BBC News" "Waleed Al Shehri" "Saeed Al-Ghamdi" "Mohand Al-Shehri" "Abdul Aziz"

"Al-Omari" "Salem Al-Hazmi". Angående Bin Laden videon rekommenderas analys här: Osama bin Goldstein - IGEN. En invändning jag däremot inte kan göra något åt är den om informationsöverbelastning av information som mottagaren har svårt att värdera. Det är inte mitt fel, det är IJugmedias fel som har undanhållit läsare och lyssnare en begriplig analys. Enda medicinen är att själv börja undersöka saken.

Länk till Et globalt bedrag? 11. september i kritisk lys av Emil André Røyrvik i Samtiden - tidsskrift for politikk, litteratur og samfunnsspørsmål, med utmärkt referensförteckning.

Ett till tillägg, ett citat från ett tidigare blogginlägg (från 17 maj 2006) som kompletterar några av Orwell citaten: De intellektuella klasserna har tagit på sig uppgiften att förhindra irrläror. Men i och med detta har intelligentsian fallit offer för sin egen propaganda. Intelligentsian är »det främsta föremålet för effektiv indoktrinering« och »tenderar att ha den sämsta förståelsen för vad som händer i världen, och den visar faktiskt ansatser till ett slags institutionaliserad dumhet«. Påståendet att de välutbildade är de mest hjärntvättade är »närmast en självklarhet«, enligt Chomsky; utbildning är i sig själv en sorts indoktrinering. Dessutom är de välutbildade »utsatta för det ständiga propagandaflöde som i huvudsak riktas mot dem av den anledningen att de är viktigare än andra och därför måste kontrolleras hårdare«. (Milan Rai, "Noam Chomsky - en politisk biografi", s. 177.) Därutöver vill jag även rekommendera styckena om förnekelse i en essä jag själv har skrivit, klicka på ordet "förnekelse" i början av den här meningen.

Inlagd av Leif Erlingsson i Media, 911 eller 11 september, Terrorismen, Förnekelse, Hyckleri, Propaganda, WTC, Konspirationsteorier, Gemensam berättelse / myt, Manipulation, 1984, Omvandlingstänkande, Politik, Neocons, USA, Intelligentsian, Kultureliten, Surrealistisk verklighet kl 10:35

>>Det verkar ju inte som om människor vill veta av hur det egentligen är... Och om de inte vill veta, är det då rätt av mig och andra att punktera lögnerna?>>

Jag får ständigt och jämt slåss mot MIG SJÄLV, eftersom det både är så hemskt och känns så tröstlöst ibland. Jag försöker hela tiden föreställa mig hur jag själv hade reagerat på att läsa min blogg, om jag snubblat över den för fyra år sedan. Då hade nog jag med, med största säkerhet, utgått ifrån att den måste vara skriven av en paranoid rättshaverist. Så, det är nog tyvärr bara att hämta styrka av att vi långsamt blir fler och fler och att det är sanningen VI tjänar. Och det är inte så pruttigt.

För övrigt är 1984 inte bara en oerhört intressant romanidé, den är ett filosofiskt dokument av mycket hög klass. Borde vara obligatorisk läsning även för vuxna!
/Mikael W
Anonymt på Sep 20 2006, 15:51

Jag blir fundersam. Visserligen heter artikeln Konspiration i ruiner - men samtidigt upplever jag den som en öppning - som att det är okej att diskutera om saken på dagbladet.no. De har ju tagit in en version av Emil André Røyrviks text, vilket du själv beskriver som oerhört svårt - att få en text godkänd av större media. [Red.: "I Norge sänks nu den officiella 9/11 myten" i artikeln lydde ursprungligen - när Petra kommenterade - "I Norge sänks nu 9/11".]

Det är somatt dagbladet.no sonderar terrängen - går det här att skriva om - eller blir det ramaskri - eller kommer de att få påtryckningar uppifrån?

Så jag ser inte artikeln som negativ. Tänk bort överskriften (jag gissar att den är skriven av taktiska skäl) och läs texten neutralt - så får Emil André Røyrvik tyngd på ett sätt - för att motståndarna låter nedlåtande och okunniga, oseriösa.

Jag vill tillägga att jag håller med Emil André Røyrvik i att ingen vet kanske egentligen vad som har hänt - men vi har rätt att ställa oss tvivlande till den offentliga versionen. Det är så jag tolkar honom i vart fall - eller så jag själv tänker.

Jag vill tillägga att dagbladet.no är min favorit-tidning på nätet just nu. De verkar skriva mycket rakare och mer detaljerat än svensk media... om Afghanistan m.m...
Anonymt på Sep 20 2006, 22:27

Hej. Jag insåg nog inte att "I Norge sänks nu 9/11" kan tolkas tvetydigt. Därför har jag nu uppdaterat det till "I Norge sänks nu den officiella 9/11 myten". Jag menade att sanningen nu kommer fram. Och när jag skrev "Men etablissemangen och den programmerade allmänheten slår stenhårt tillbaka" tänkte jag på "Anders G. Romarheim ved Institutt for forsvarsstudier", "Religionshistoriker Asbjørn Dyrendal" samt de kommentarer efteråt som kom från den programmerade delen av allmänheten. Kort sagt, jag tänker som du angående att här finns en öppning. Jag ser alltså inte artikeln som negativ.
Anonymt på Sep 20 2006, 23:45

Leif, du skriver: "är det då rätt av mig och andra att punktera lögnerna?"

Eh, du skriver om det här på din blogg och på andra ställen där du är välkommen att skriva. De som inte vill se det du skriver kommer lätt undan - du tvingar ju inte dina texter under näsan på folk. De som "inte vill bli punkterade" läser helt enkelt inte såna saker som ifrågasätter deras övertygelse. Om de inte har det syftet att "knäpp-förklara" oliktankande. So what?

Du använder dej inte av personangrepp eller hotfullt språk eller något annat som är ojuste. Det enda du gör är att du skriver från hjärtat - din mening - det finns inget att klandra i det - ingen måste ju hålla med dej... Det står ju var och en fritt. Det fria ordet - inom anständiga gränser - eller hur?

Blog Export: Intelligentsians blockering, <http://blog.lege.net/>

Anonymt på Sep 22 2006, 00:11